

kedsstyring af kulturpolitikken og på, at de private fondsbidrag i endnu højere grad skal på banen. Det gør det jo ikke mindre væsentligt at få en undersøgelse af: I hvilken retning kører kulturpolitikken, hvis det er det, man vil satse på? Det er vel også væsentligt at forholde sig til, hvor det offentlige skal satse. Men den dialog ønsker man tilsyneladende ikke fra hverken Dansk Folkeparti eller regeringens side. Man ønsker ikke at vide noget om, i hvilken retning kulturpolitikken kører.

Samtidig er der så en tendens til, at der er en stadig strammere styring af den offentlige kulturpolitik og en mere målrettet styring, som ikke er rettet mod de svagere kunstarter. Hvis statskassen som anslået af regeringen har mistet 30 mio. kr. som følge af lovændringen, og hvis udviklingen har medført en mere ensrettet, smal kulturpolitik, er det på tide at reagere og revurdere placeringen af de offentlige støttekroner og måske ligefrem omdirigere kunststøttemidlerne til forsømte områder, udkast og projekter. Det er derfor, vi vil opfordre regeringen til at igangsætte undersøgelsen hurtigst muligt.

Jeg kan godt høre, at interessen ikke er så stor, og at forståelsen for nødvendigheden af undersøgelsen slet ikke er til stede, og det beklager vi. Vi havde faktisk troet, at det var noget, man godt kunne se en eller anden form for perspektiv i, uanset holdningerne til i hvor høj grad det er markedet, der skal styre kulturpolitikken.

Formanden:

Ordføreren må godt blive stående, for der er en kort bemærkning fra fru Louise Frevert.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Som jeg hørte det, mener fru Pernille Falcon, at det også er fondes og donatorers hverv at understøtte de svage grupper, og at der skal sættes restriktioner for Per Kirkeby og andre etablerede. Men samtidig angriber man, at det er de store kunstnere, som eksempelvis pryder forskellige kontorbygningers vægge, facader og andet, også i det offentlige rum.

Jeg kan ikke rigtig finde hoved og hale i det. Der bliver sagt, at man skal understøtte de svage, og at det er en privat opgave, men så sandelig også en offentlig opgave. Hvor går snitlinjen? Det er det, jeg ikke rigtig forstår. Eller skal det hele bare i én stor potte, så det bare er én stor pose penge, og alle sammen skal have på et eller andet tidspunkt?

(Kort bemærkning).

Pernille Falcon (EL):

Snitlinjen ligger i, at i forslaget til vedtagelse ligger der ikke nogen form for forsøg på at blande sig i, hvad det private yder til kulturlivet. Det er ikke det, det handler om, det handler om at få kortlagt, hvad det private yder til kulturlivet. Hvad er det for retninger? Hvad er det for kunstgrupper? Er det de nye, unge kunstnere? Er det de gamle og etablerede?

Det, jeg sagde i mit indlæg, var en konstatering af, at via kunstindkøb i erhvervslivet er det i meget høj grad de etablerede kunstnere, som støttes. Det er ikke en anklage, det er mere en konstatering. Men vi vil meget gerne have det private kulturlivs profil kortlagt. Det er det, der er det væsentlige, for det vil give os et helt andet grundlag for at diskutere her i Folketinget, hvilke ting der skal støttes fra Folketingets side, og hvilke særlige kulturpolitiske tiltag der er nødvendige, for at kulturlivet ikke skal blive for smalsporet. Når man skal køre på markedsme-kanismernes lidt smallere motorvej uden særlig mange afkørsler og uden særlig megen tilførsel, bliver det nemt en kende ensrettet, hvis det offentlige ikke har mulighed for at have en selvstændig, supplerende profil.

(Kort bemærkning).

Louise Frevert (DF):

Jeg forstår godt ordene, men kan selvfølgelig ikke helt forstå bevæggrunden rent kulturpolitiske.

Hvis fru Pernille Falcon ikke er klar over det, har vi jo både Kunstfonden og Kunstrådet med deres nye handlingsplaner, som også indeholder retningslinjer for tiltag over for de smalle og de svage osv. Det er det, der er meningen med armslængdeprincippet: Der sidder nogle og finder ud af, hvor der skal sættes ind, for at vi kan få det mest givtige, mest åbne og politisk bredest funderede kulturliv i Danmark for det offentlige skatteyderbetalte midler.

Kl. 11.45

Jeg forstår ikke helt, om fru Pernille Falcon har noget imod, at det er de etablerede kunstnere, der får fra de private fonde. Det lyder faktisk, som om de ikke kan tillade sig kun at give til dem, de synes om, bl.a. de store, etablerede kunstnere, men også skal og bør have et ansvar for dem, som fru Pernille Falcon kalder for de små, skrøbelige og svage.